

یادداشت

بنیادگرایی و تندروی پرسنلی در ایران

اما غیر از این، استمرار ۱۱ساله این سرقت‌ها، بدون اینکه حتی یک سارق شناسایی و دستگیر و اعلام عمومی شود، عجیب‌تر از خود سرقت‌ها بود، اینکه نه هیچ‌کس این سرقت‌ها را دیده و نه حتی گزارش‌ی مردمی از این سرقت‌ها در جایی ثبت شده باشد، یا بهتر است بگوییم هیچ گزارش ثبت‌شده عمومی نیز در این زمینه تا امروز و بعد از گذشت ۱۷ سال از اولین سرقت، در جایی به اطلاع عمومی نرسید. گفت‌وگویم با آن دو دوست زمانی بالا گرفت که در سال ۱۳۹۳ اسیدپاشی‌های اصفهان که هدفش برخی از بانوان آن شهر بودند، آغاز شد. اینجا بود که در بحث با آن دو دوست، یکی از آنان که حقوق دانی دست به قلم نیز هست، این نگرانی شکل گرفت که در ایران با ظهور نوعی از بنیادگرایی روبرویم، چراکه این رفتارها، چه آن سرقت مجسمه‌ها و چه این اسیدپاشی‌ها، بسیار شبیه به عمل افرادی است که اعتقادات سلفی و بنیادگرایی دارند و از آنجا که این رفتارها، هم تداوم داشته و هم انجام آنها از یک نوع گستره و سازمان‌دهی حکایت می‌کند، احتمالاً گروهی و سازمانی انجام شده است و همین یعنی ما با گروه‌هایی بنیادگرا در کشور روبرویم که البته دیگران هم چنین می‌گفتند، ولی آنها را فقط گروه‌های تندرو می‌نامیدند و حالا چه آنها را تندرو بنامیم و چه بنیادگرا، این نوع رفتارها، بدون داشتن اعتقادات محکم بنیانی، امکان تداوم ندارد و همین تداوم یعنی با هسته‌هایی سخت در چنین رفتارهایی روبرو هستیم. من البته همان موقع با این نظر مخالفت کردم و گفتم بر این‌گمانم که ما در ایران نه گروه تندرو و نه گروه بنیادگرا به آن شکلی که در برخی کشورها (مثلا گروه جهنگوی در پاکستان) وجود دارد، نداریم و این رفتارها با آنکه با احتمال زیاد سازمان‌دهی شده است، ولی نه بنیادگرایانه است و نه تندروانه. نه اینکه تندروی نداریم، اتفاقاً تندروی داریم، ولی تندرو نداریم؛ چراکه یک فرد تندرو و بنیادگرا، در هر شرایطی و اتفاقا وقتی فشارها بر او سنگین‌تر است، در رفتار خود اصرار بیشتری دارد و برای انجام اعتقاد خود، از فداکردن جان و مال دریغ ندارد، اما در کشور ما، هر وقت اصطلاحاً کفگیر به ته دیگ می‌خورد، این احتمال هست که از گوشه و کنار سرو صدایی هم بلند شود، ولی انجام عملیات بسیار نقصان می‌گیرد، به گونه‌ای که حتی اگر این رفتارها را بنیادگرایی بدانیم (که نیست)، بنیادگرایی پرسنلی است.

نمی‌دانم یادتان هست یا نه، یک موقعی در همان ابتدای پیروزی انقلاب، عده‌ای از جوانان مسلمان و مذهبی طرفدار انقلاب اسلامی که دغدغه فرهنگ و هنر داشتند، خواستند به رسم تأسیس حوزه علمیه، برای اندیشه و هنر هم حوزه برپا کنند و نامش را هم گذاشتند «حوزه اندیشه و هنر اسلامی». بعدها این حوزه تازه‌تأسیس، شد بخشی از سازمان تبلیغات اسلامی، با بودجه مصوب دولتی و ساعت کار و کارت ورود و خروج و حقوق ماهانه. همان‌ها که روزی این حوزه را راه‌اندازی کرده بودند، برای این وضعیت، استعاره «هنر پرسنلی» را هم ساختند که اشاره داشت به «هنر کارمندی» با ساعت ورود و خروج به اداره. حالا هم رسیده‌ایم به «بنیادگرایی پرسنلی» و «تندروی پرسنلی» که از انتخابات ۱۴۰۳، به نوعی انگار بودجه‌ای برایش نیست تا هزینه اضافه‌کاری‌اش پرداخت شود و آخرینش همین دعوت در فضای مجازی به تجمع پنجشنبه گذشته در تهران علیه «محمدرضا باهنر» که چرا گفته «دوره حجاب اجباری تمام شده» و اما تا دیروقت شب هرچه گنستم، حتی خبر یک تجمع دونفره علیه ایشان در هیچ جا گزارش نشده بود و این یعنی حتی دعوت‌کنندگان به تجمع هم خودشان نیامده بودند. و البته این سوال که آیا اینها این‌قدر به آنچه داشت را می‌زنند، اعتقاد ندارند که برایش دست در جیب کنند و هزینه جمع‌کردن چهار نفر را بدهند؟ خوب، این یعنی همان که گفتم؛ ما بنیادگرایی و تندروی نداریم، بلکه بنیادگرایی و تندروی پرسنلی داریم.

جایزه نوبل صلح ۲۰۲۵ به «ماریا کورینا ماچادو»، چهره شناخته‌شده اپوزیسیون ونزوئلا رسید

امید در دل تاریکی

شرق: در سپیده‌دمی آرام بر فراز کاراکاس، خبر جایزه مانند نسیمی از امید در میان مردمی

خسته از رژیم سوسیالیستی ونزوئلا پیچید. ماریا کورینا ماچادو، رهبر اپوزیسیونی که از انتخابات حذف شده بود، حالا در جهان به عنوان صدای دموکراسی ستوده می‌شود.

اعلام جایزه با سخنان یورگن واتنه فریدنس، رئیس کمیته نروژی نوبل، همراه بود. او ماریا کورینا ماچادو را «زنی شجاع و وفادار به صلح» توصیف کرد که «شعله دموکراسی را در تاریکی رو به گسترش زنده نگه می‌دارد». ماچادو، رهبر جنبش دموکراسی‌خواه ونزوئلا و منتقد اصلی رژیم نیکولاس مادورو، توانست اپوزیسیونی را که سال‌ها از درون متلاشی بود، متحد کند؛ جریانی که حالا بر سر خواست انتخابات آزاد و حکومتی نماینده مردم ایستاده است.

در اوایل سال ۲۰۲۵، او پس از ماه‌ها زندگی مخفی، برای سامان‌دادن اعتراض‌ها و بسیج مخالفان علیه سومین دوره شش‌ساله مادورو از پنهان‌گاه بیرون آمد و ساعاتی بعد بازداشت شد. ماچادو در انتخابات ریاست‌جمهوری ۲۰۲۴ از حضور منع شد و در عوض از ادموندو گونزالس، نامزد حزب دیگر، حمایت کرد. ماچادو پس از محرومیت از رقابت رسمی، تمام توان خود را صرف حمایت از گونزالس کرد و در گردهمایی‌هایی شرکت داشت که هزاران نفر را به خیابان‌ها کشاند. بنا بر گزارش رسانه‌ها، تصاویر کارزار او نشان‌دهنده ازدحام مردمی در شهرهای مختلف بود.

در همین دوره، چند نفر از نزدیکانش از جمله رئیس تیم امنیتی بازداشت شدند و شش عضو اصلی ستاد انتخاباتی‌اش پس از صدور حکم بازداشت از سوی دادستانی، در سفارت آرژانتین پناه گرفتند. با وجود محرومیت، توانست صدها هزار داوطلب از همه طیف‌ها را برای نظارت بر حوزه‌های رأی‌گیری سازمان‌دهی کند. پس از اعلام پیروزی مادورو در انتخاباتی جنجالی و نمایشی، گفت: «ما از حقیقت دفاع خواهیم کرد. همه می‌دانند چه رخ داده و چه چیزی را می‌خواهند پنهان کنند». قاضی‌ی پس از اعلام رسمی جایزه، ماچادو در گفت‌وگوی تلفنی با دبیر کمیته نوبل، کریستیان برگ هارپ‌ویکن، که فایل صوتی آن در شبکه‌های اجتماعی منتشر شد، با صدایی لرزان گفت: «خدای من... نمی‌دانم چه بگویم. من شایسته این جایزه نیستم».

ایزار دموکراسی، ابزار صلح

«ماریا کورینا ماچادو نشان داده است که ابزار دموکراسی همان ابزار صلح است»؛ فریدنس در سخنرانی رسمی کمیته نوبل با این جمله جایگاه او را توضیح داد. او افزود: «او تجسم امید به آینده متفاوت است؛ آینده‌ای که در آن حقوق بنیادین شهروندان حفظ و صدای آنان شنیده می‌شود؛ آینده‌ای که در آن مردم می‌توانند در آرامش زندگی کنند». او دیگر نامزدهای مطرح جایزه امسال، داوطلبان اتاق‌های امداد اضطراری سودان، یوولیا نوالالتایا از روسیه و ولودیمیر زلنسکی، رئیس‌جمهوری اوکراین بودند.

با وجود کارزار فشرده دونالد ترامپ و حامیان‌ش برای کسب این جایزه، کمیته نوبل در نهایت انتخاب خود را به این چهره ونزوئلایی اختصاص داد. ترامپ سال‌هاست در سخنرانی‌ها و جلسات خصوصی از «بی‌انصافی نوبل» گلایه می‌کند و خود را شایسته آن می‌داند. اما واقعیت این است که جریان فکری و رسانه‌ای که حداقل در دو دهه اخیر در روند انتخاب برنده جایزه نوبل صلح نفوذ دارد، با باراک اوباما و آنگ سان سوچی همراه‌تر است و تفکر محافظه‌کارانه و ضدچپ‌گرایانه در این کمیته در اقلیت است. در مقابل، مارکو رویو، وزیر خارجه آمریکا، در یادداشتی برای قهرسنت صد چهره تأثیرگذار تأییم، ماچادو را «تجسم سرشت، شجاعت و میهن‌دوستی» خواند. او را به عنوان «بانوی آهنین ونزوئلا» ستود؛ زنی که در برابر حاکمی ایستاده که پیروزی‌های انتخاباتی‌اش از سوی کشورهای متعددی ازجمله ایالات متحده به رسمیت شناخته نشده است.

فریدنس، رئیس کمیته نوبل، در پاسخ به پرسش خبرنگاران درباره احتمال اعطای جایزه به طرح صلح ترامپ در غزه گفت: «اگر نامزدی ثبت شود، بررسی خواهد شد، اما زمان نشان خواهد داد». او تأکید کرد مأموریت کمیته، صرفاً اعطای جایزه صلح است نه توصیه سیاسی به کشورها.

کمیته نوبل تصمیم خود را پیش از اعلام توافق آتش‌بس و مبادله اسرا در غزه گرفته بود؛ توافقی که بخشی از طرح صلح پیشنهادی ترامپ به شمار می‌رفت.

سرکوب و مقاومت

ماچادو که در سال ۲۰۲۳ با رأی ۹۲درصدی در انتخابات مقدماتی اپوزیسیون پیروز شده بود، پس از رد صلاحیتش از سوی دولت مادورو، به نماد اعتراض مدنی بدل شد. نهاد ناظر دولتی او را به «تخلقات اداری» متهم و برای ۱۵ سال از فعالیت سیاسی محروم کرد.

وقتی این حکم تأیید شد، او، کورینا یوریس، تاریخ‌دان و استاد دانشگاه را به عنوان نامزد جایگزین معرفی کرد؛ اقدامی که در جامعه سیاسی به عنوان نصادی از مقاومت در برابر اقتدارگرایی تعبیر شد. در سال‌های اخیر، تهدیدها علیه جان او افزایش یافت و ماچادو برای مدت طولانی در خفا زندگی کرد. فریدنس در سخنرانی‌اش تأکید کرد: «در زمانی که دموکراسی در خطر است، دفاع از این زمین مشترک بیش از هر زمان دیگری اهمیت دارد».

کمیته نوبل در بیانیه خود، دلیل انتخاب ماچادو را «تلاش

خستگی‌ناپذیر برای ترویج حقوق دموکراتیک مردم ونزوئلا و مبارزه برای گذار صلح‌آمیز از دیکتاتوری به دموکراسی» اعلام کرد. ماچادو در دهه ۲۰۰۰ گروه مدنی «سوماته» را بنیان گذاشت؛ نهادی که با نظارت بر انتخابات، به شفافیت سیاسی کمک می‌کرد. او در سال ۲۰۱۰ با رکوردی تاریخی از آرای مردم وارد مجلس ملی شد اما چهار سال بعد، از کرسی‌اش خلع شد؛ تصمیمی که بسیاری آن را سیاسی و نشانه ترس حکومت از محبوبیت او دانستند. سال ۲۰۲۴، دو نهاد اروپایی، پارلمان اروپا و شورای اروپا، به ترتیب جوایز حقوق‌بشری ساخاروف و واسلاو هاول را به ماچادو اعطا کردند تا نقش او در «مقاومت مدنی بدون خشونت» علیه اقتدارگرایی ونزوئلا رسمیت یابد.

بحران پس از انتخابات

در انتخابات ریاست‌جمهوری ۲۰۲۴، با رد صلاحیت ماچادو، ادموندو گونزالس که هیچ سابقه انتحاباتی نداشت، نامزد اصلی مخالفان شد. اما پس از اعلام پیروزی مادورو از سوی شورای انتخاباتی تحت نفوذ دولت، موجی از اعتراض کشور را فراگرفت. به گفته منابع داخلی ونزوئلا، نیروهای امنیتی در برخورد با تظاهرکنندگان از خشونت گسترده استفاده کردند که دست‌کم ۲۰ کشته بر جای گذاشت. متعاقب آن، روابط دیپلماتیک ونزوئلا با چند کشور از جمله آرژانتین قطع شد. ماچادو از ماه ژانویه به خفا بازگشت و تا زمان اعلام جایزه، در انتظار عمومی دیده نشده بود. هم‌زمان دادگاهی در کاراکاس برای گونزالس به دلیل انتشار نتایج غیررسمی انتخابات حکم بازداشت صادر کرد. او به اسپانیا گریخت و پناهندگی سیاسی گرفت.

در نخستین ساعات صبح روز گذشته در کاراکاس، شماری از مردم خبر جایزه را با نابوری شنیدند. ساندر مارتینز، ۳۲ساله، در ایستگاه اتوبوس گفت: «نمی‌دانم این خبر چه تغییری ایجاد می‌کند، اما او شایسته‌اش بود. زنی بزرگ است». با گذشت ماه‌ها از انتخابات، محبوبیت اپوزیسیون کاهش یافته است. پس از سوگند مادورو برای سومین دوره متوالی، ناامیدی میان مردم شدت گرفت. اما خبر نوبل، بار دیگر نام ماچادو را به عنوان پیام‌آور پایداری و امید زنده کرد. او بیستمین زنی است که از میان ۱۱۲ برنده تاریخ، این جایزه را دریافت می‌کند؛ جایزه‌ای که سال گذشته به سازمان ژاپنی «نیهون هیدانگویو»، جنبش بازماندگان بمباران اتمی هیروشیما و ناگازاکی، تعلق گرفت.

واکنش‌ها و پیامد سیاسی

اعلام این جایزه بلافاصله موجی از واکنش‌های بین‌المللی را برانگیخت. وزارت خارجه ایالات متحده، این انتخاب را «تأیید شجاعت مدنی مردم ونزوئلا» توصیف کرد و آن را نشانه‌ای از حمایت جهانی از دموکراسی دانست. اتحادیه اروپا نیز در بیانیه‌ای اعلام کرد: «ماچادو یادآور آن است که آزادی و حقوق بشر، حتی در تاریک‌ترین لحظات، ارزش جنگیدن دارند».

در داخل ونزوئلا، مقامات دولت مادورو واکنشی سرد و محتاطانه نشان دادند. وزیر اطلاع‌رسانی گفت: «جایزه نوبل، ابزاری سیاسی در دست غرب برای تضعیف دولت‌های مستقل» شده است. اما در میان مردم، حتی مخالفان سرسخت اپوزیسیون هم این بار از پیروزی نمادین ماچادو به عنوان لحظه‌ای برای بازاندیشی در آینده یاد کردند. تحلیلگران بین‌المللی این انتخاب را «ضربه‌ای نرم، اما مؤثر» به مشروعیت مادورو دانستند. بسیاری از ناظران معتقدند نوبل صلح برای ماچادو، نه‌تنها پاداش شجاعت شخصی اوست، بلکه در عمل، دعوتی جهانی برای بازگشت ونزوئلا به مسیر گفت‌وگو و اصلاح است.

مراسم نوبل در اسلو

جایزه نوبل صلح تنها جایزه نوبل است که در نروژ اهدا می‌شود، درحالی‌که چهار جایزه دیگر (یزشکی، فیزیک، شیمی و ادبیات) در استکهلم اعطا می‌شوند. مراسم امسال در دهم دسامبر در اسلو برگزار خواهد شد.

هنوز مشخص نیست که ماچادو شخصاً در این مراسم شرکت خواهد کرد یا نه. در صورت غیبت، او به فهرست برندگان مشهوری می‌پیوندد که از حضور در آیین نوبل بازمانده‌اند؛ از جمله آندری ساخاروف در ۱۹۷۵، لئخ والسا در ۱۹۸۳ و آنگ سان سوچی در ۱۹۹۱. ماچادو نخستین شهروند ونزوئلا و ششمین فرد از آمریکای لاتین است که این جایزه را دریافت می‌کند.

دوfter حقوق بشر سازمان ملل متحد این انتخاب را نشانه‌ای از «خواست روشن مردم ونزوئلا برای انتخابات آزاد و حامیان‌ش» دانست و کمیته نوبل نیز ابزار امیدواری کرد که این جایزه به اپوزیسیون انرژی تازه‌ای برای پیگیری گذار صلح‌آمیز بدهد. برندگان جایزه مدال طلا، دیپلم افتخار و ۱۱ میلیون کرون سوئدی (حدود یک میلیون دلار آمریکا) دریافت می‌کنند.

کمیته نوبل که اعضای آن از سوی پارلمان نروژ منصوب می‌شوند، هرساله نامزدهایی را از میان پیشنهادهای رسیده از رهبران کشورها، نمایندگان مجالس ملی، استادان دانشگاه، برندگان پیشین و مدیران مؤسسات صلح و سیاست خارجی برمی‌گزیند. مهلت ارسال نامزدها تا ژانویه هر سال است و خودنامزدی مجاز نیست.

مدرک فارغ التحصیلی **اینجناب مهز یار یعقوبی** فرزند علی حیدر یعقوبی

به شماره شناسنامه ۰۰۲۵۲۷۴۳۵ صادره از تهران مقطع کارشناسی ناپیوسته رشته تربیت بدنی صادره از واحد دانشگاهی غیرانتفاعی میعاد مفقود گردیده و از درجه اعتبار ساقط می باشد.
از پاینده تقاضا می شود اصل مدرک را به داشگاه مهیاد مومسه آموزش عالی غیرانتفاعی میعاد به نشانی تهران فلکه دوم صادقیه آیت الله کاشانی خ بهنام فیمیی شهرک فرهنگیان کوچه بارانک یکم پلاک ۱۲ واحد ۶ ارسال نماید.

مجوز حمل سلاح و مهمات شکاری به جواز سریال ۳۲۵۷۲۹۳ و شماره اسلحه شماره ۱۳۰۱۸۲۱ به شناسه ۰۰۱۳۵۲۲۱۳۱ به نام سید محمود هاشمی به شماره ملی ۰۰۸۱۵۲۸۸۳۳ مفقود گردیده و از درجه اعتبار ساقط می باشد.

سند کمپانی ، برگ سبز و کارت خودروی پژو ۲۰۶ مدل ۱۳۸۸ به رنگ سفید روغنی و به شماره انتظامی ایران ۳۷۹۶۶ ق ۵۱ و به شماره موتور ۱۴۳۰۱۴۳۰۱۴۱۸۸۰ و به شماره شاسی NAAP03ED89J053624 به نام پگاه هدی نیا مفقود گردیده و از درجه اعتبار ساقط می باشد.

گزارش

آغاز آتش‌بس و شمارش

معکوس برای آزادی گروگان‌ها شرق: کابینه اسرائیل بامداد جمعه توافقی تاریخی را تصویب کرد که به موجب آن، حماس گروه گروگان‌های باقی‌مانده در غزه را در ازای آزادی حدود دو هزار زندانی فلسطینی آزاد خواهد کرد. این توافق که پس از دو سال جنگ خونین به دست آمده، بزرگ‌ترین گام در مسیر آتش‌بس و پایان یکی از طولانی‌ترین درگیری‌های منطقه در دهه اخیر است.

مذاکرات نهایی در شهر ساحلی شرم‌الشیخ مصر و با میانجیگری آمریکا، قطر، مصر و ترکیه انجام شد. استیو ویتکاف، نماینده ویژه آمریکا، اعلام کرد مهلت ۷۲ساعته برای آزادی تدریجی گروگان‌ها آغاز شده است. دونالد ترامپ که طرح اصلی توافق را طراحی کرده، قرار است در روزهای آینده برای نظارت بر اجرای آن به اسرائیل سفر کند. در مرحله نخست، گروگان‌هایی که اسرائیل می‌گوید از ۴۸ نفر فقط ۲۰ نفرشان زنده‌اند، آزاد خواهند شد.

کابینه اسرائیل تأکید کرده روند آزادی زندانیان شامل محکومان به «اقدامات تروریستی مرگ‌بار» نخواهد شد. در بیشتر مناطق غزه اکنون آتش‌بس برقرار است اما در شمال، درگیری‌های پراکنده ادامه دارد. ارتش اسرائیل روز پنجشنبه از کشته‌شدن یک سرباز خبر داد و حماس نیز اعلام کرد چهار نفر از نیروهایش در حمله‌ای هوایی کشته شده‌اند.

توافق با استقبال عمومی در هر دو سوی مرز روبه‌رو شد. در تل‌آویو و بخش‌هایی از غزه، جشن‌های خیابانی برگزار شد؛ هرچند خانواده‌های قربانیان هنوز به تداوم آتش‌بس بی‌اعتماد هستند. دو سال جنگ بیش از ۶۷ هزار کشته در غزه و حدود ۴۵۰ کشته در میان نیروهای اسرائیلی برجا گذاشته است. بخش بزرگی از جمعیت ۲.۲میلیونی غزه نیز آواره شده‌اند. طرح ۲۰ساده‌ای آمریکا، تشکیل «هیئت صلح» به ریاست ترامپ و با حضور تونی بلر را برای اداره وقت غزه پیش‌بینی کرده است. قرار است کمیته‌ای از کارشناسان و تکنوکرات‌های فلسطینی اداره امور غیرنظامی را در دوره انتقالی بر عهده گیرد. حماس تاکنون تعهد نداده سلاح بر زمین بگذارد یا از مشارکت در ساختار آینده کنار برود؛ مسئله‌ای که می‌تواند آتش‌بس را به صلحی شکننده تبدیل کند.

بازارهای مالی اسرائیل نیز به توافق واکنش مثبت نشان داده‌اند. شکل در برابر دلار به بالاترین سطح سه سال اخیر رسیده و شاخص بورس تل‌آویو افزایش چشمگیری داشته است. تحلیلگران این واکنش را نشانه اعتماد سرمایه‌گذاران به ثبات نسبی و پایان قریب‌الوقوع جنگ می‌دانند.

به باور ناظران، توافق شرم‌الشیخ فرصتی نادر برای بازسازی غزه و بازگشت گفت‌وگوهای سیاسی است؛ فرصتی که اگر پایدار بماند، می‌تواند پس از سال‌ها خشونت، مرزهای خاورمیانه را دوباره تعریف کند.

هیات موضوع قانون تعیین تکلیف وضعیت ثبتی اراضی و ساختمانهای فاقد سند رسمی

آگهی موضوع ماده ۳ قانون و ماده ۱۲ آئین نامه قانون تعیین تکلیف وضعیت ثبتی و اراضی و ساختمانهای فاقد سند رسمی برابر رای شماره ۱۰۰۵۶۵۱/۳۲۱۰۱۱۰۰۴۶۱۴۰۴۶ مورخ ۱۴۰۴/۰۶/۲۹ هیات موضوع قانون تعیین تکلیف وضعیت ثبتی اراضی و ساختمانهای فاقد سند رسمی مستقر در واحد ثبتی حوزه ثبتی ناحیه سه کرج تصرفات مالکانه بلامعارض متقاضی خانم توران باقرشیرازی بشماره شناسنامه ۳۴۳۱صادره از تهران فرزند اسمعیل در شش دانگ عرصه یکباب ساختمان به مساحت ۱۵۱۷/۴ متر مربع مفروز از پلاک شماره ۲۲۴۶ فرعی از ۱۷۰ اصلی واقع در البرز و با خریداری از آقای بابک پور اسد و خانم روشنک پوراسد و مالکیت اولیه خانم کبری ترابی تأیید مینماید . لذا به منظور اطلاع عموم مراتب در دو نوبت به فاصله ۱۵ روز آگهی می شود در صورتی که اشخاص نسبت به صدور سند مالکیت متقاضی اعتراضی داشته باشند میتوانند از تاریخ انتشار اولین آگهی به مدت دو ماه اعتراض خود را به این اداره تسلیم و پس از اخذ رسید طرف مدت یک ماه از تاریخ تسلیم اعتراض دادخواست خود را به مراجع قضایی تقدیم نمایند. بدیهی در صورت انقضای مدت مذکور و عدم وصول اعتراض طبق مقررات سند مالکیت صادر خواهد شد.

تاریخ انتشار نوبت اول : ۱۴۰۴/۰۷/۱۹

تاریخ انتشار نوبت دوم : ۱۴۰۴/۰۸/۰۵

حسن رضا نوری شاد رئیس اداره ثبت اسناد و املاک ناحیه سه کرج ۴۱۷۴

تجسره: به استناد تبصره یک ماده ۲۰ آئین نامه کاردانی چنانچه در هر رشته داوطلبی سابقه مندرج بالا وجود نداشته باشد، به استناد تبصره ۳ ماده ۲۰ آئین نامه کاردانی، بدینشتر داوطلبان دارای حداقل ۵ سال سابقه کار مفید و عملی (دارنده پروانه